Feijóo, el moderat

«És pertinent preguntar-se si algun dia hi haurà un líder del PP capaç de construir una alternativa de govern a Espanya sense agitar l'espantall de Catalunya»

Alberto Núñez Feijóo va arribar sota pali a la presidència del PP. El moviment que exigia l'assassinat públic de Pablo Casado va rebre l'aval de tots els sectors del partit, començant pel que capitanejava Isabel Díaz Ayuso -amb agenda pròpia-, i també va ser beneït per l'aparell mediàtic conservador de la capital espanyola. Els populars vivien una deriva que només una figura de consens que inclogués l'aval d'Ayuso podia corregir. Per aspirar a la Moncloa, la dreta necessitava un canvi que incorporés el vernís de l'estabilitat i, des de Galícia, Feijóo feia temps que esperava torn. Tot quadrava.

El relat oficial deia que a Génova hi arribava un líder de perfil presidenciable i revestit de moderació, tot el que Casado no sabia o no podia projectar. S'esgrimien els anys de govern a la Xunta, que contrastaven amb la inexperiència en la gestió del seu predecessor al partit, i un repertori discursiu que no espantava el poder econòmic, poc amant de l'estridència i els cops de volant que sí que transmetia Casado. Al PP repetien que hi havia candidat per plantar cara a Pedro Sánchez sense sentir-se perdedors de partida.

Els mesos han passat i Feijóo manté les credencials d'aspirant amb opcions, encara que no hagi aprofitat les dificultats del govern espanyol de coalició i el context d'inflació a l'Estat per escapar-se en les enquestes. Amb els seus actes, però, el que ja ha desfigurat el president del PP és la descripció de moderat. Un retrat que a Catalunya mai va tenir un predicament afermat, començant pel poc respecte exhibit a la llengua, tacte que ja no se li pressuposava pels precedents amb el gallec. A l'estiu, Feijóo ja va equiparar-se a Casado quan va afirmar que a les escoles catalanes hi havia un "apartheid lingüístic", discurs repetit l'octubre passat al Senat, quan en un cara a cara amb Sánchez va acusar el líder del PSOE de pactar amb els independentistes per "prohibir l'espanyol a les escoles" catalanes.

I ha estat al Senat on Sánchez ha burxat aquest dimarts en la desapareguda moderació del seu contrincant, després d'un altre discurs bel·ligerant de Feijóo, amb Catalunya al centre. Feia poques hores que el líder popular havia afirmat, sense ruboritzar-se, que l'executiu del PSOE i Unides Podem era un "gran govern" per a "independentistes, populistes, okupes i agressors sexuals", seguint l'estela de bronca que el seu partit exhibeix al Congrés, ara amb Irene Montero i llei del "només sí és sí" com a diana. Els populars exhibiran agitació tota la setmana, perquè els pressupostos generals de l'Estat se sotmetran a votació a les Corts i la reforma del codi penal enfilarà la seva tramitació després del pacte de la Moncloa amb ERC per la sedició.

És pertinent preguntar-se si algun dia hi haurà un líder del PP capaç de construir una alternativa de govern a Espanya sense agitar l'espantall de les concessions a Catalunya? Perquè Feijóo, el moderat, no ho és. Ja s'ha tret la careta, com es pronosticava fa mesos des d'aquesta tribuna, just quan Sánchez, avesat als incompliments amb els seus socis, ha fet les primeres concessions a la taula de diàleg. El president espanyol no és ara més complidor que abans. Simplement, ha entès que fent els deures podia barrar el pas als qui aspiren a derrotar-lo des de la dreta. Perquè Sánchez sap que, en un combat amb el PP, no hi ha continuïtat a la Moncloa possible sense una bona bossa de vots dels catalans.